

Tunadalskyrkan 17 09 24

Ett är nödvändigt

15 e tref (GT I)

Neh 9:19-21

Varje människas liv är en berättelse som innehåller många olika ingredienser av både positivt och negativt innehåll. Det vi är med om präglar oss på olika sätt och ger oss ett förhållningssätt till livet och hur vi tänker och går vidare. Om vi skulle skriva en berättelse om vårt liv, skulle det kanske inte vara så dramatiska händelser, men ett nedslag här och där kan ge både glädje och sorg. Vi träffade goda vänner som vi inte mött på några år under veckan och vi konstaterade när vi summerade lite vad som hänt att det hänt mycket, men att man som tur är mest kommer ihåg det positiva.

Dagens text ifrån Nehemjas bok är en del av en berättelse om ett helt folk och ger ännu större perspektiv. Ungefär som när man läser svenska historieböcker och får en helhetsbild av vad som skett genom tiderna och hur det präglat hur man gått vidare.

Israels folk hade blivit tillfångatagna och deporterade till Babylon, långt bort från templet i Jerusalem som var den plats där de mötte Gud. Templet hade förstörts, och både det och att de kom till ett nytt land med helt andra utgångspunkter gav dem en helt ny tillvaro. Trots fångenskapen hade de en relativ frihet och i samband med detta så skriver profeten Jeremia de ord vi ibland brukar citera: *" Gör allt för att den stad jag har deporterat er till skall blomstra, och be till Herren för den. (eller som i gamla översättningen: Sök stadens bästa). Jag vet vilka avsikter jag har med er säger Herren, välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp. När ni åkallar mig och ber till mig skall jag lyssna på er. När ni söker mig skall ni finna mig.*

I Esras och Nehemjas bok beskrivs hur de återvände till sitt land. Först en grupp på ca 50.000 med uppdrag att återuppbygga det förstörda templet, men det tog dem bla genom motstånd från olika grupper bortemot 20 år att göra det. Efter ungefär 60 år kom nästa grupp judar om 5000 personer, som skulle hjälpa folket att bevara sin särart och tro, som kan man tänka genom blandning av mycket hade blivit uttunnad. Esra- en laglörd man fanns med i denna grupp och

det är han som gett namn åt boken. Nehemja kom ca 13 år senare med uppdrag att bygga upp den förstörda muren runt Jerusalem. Nehemja var jude men hade en tjänst som munskänk hos kungen och lyckades få hans stöd att åka hem till sitt hemland. Och han var en stark personlighet som genomförde det han tänkt sig, och efter några månader hade man tillsammans byggt upp muren igen.

Och så tar han så småningom också tag i det som handlar om gudstron tillsammans med Esra. De samlar allt folk och läser lagen och förklarar den och folket inser att de missat mycket i sitt sätt att leva och vara. Och så bestämmer de sig för att än en gång ingå ett förbund med Gud – precis som Mose hade gjort när han mottog de tio budorden på Sinai berg. I Nehemja 9:38 står det: *Vi avlägger ett högtidligt löfte som vi låter nedteckna*, och så kommer alla detaljer i detta löfte, om att leva utifrån lagens bud och leva i hans närhet.

Men innan dess har man gjort en genomgång av folkets vandring med Gud, som innehållit både syndabekännelse och tacksägelse, där man tydligt sett hur folket gång på gång gått sin egen väg, men också hur Gud gång på gång återupprättat och hjälpt dem vidare. Och dagens text är en del av den bönen.

Man har konstaterat att trots att de gjorde sig en guldkalv i öknen och tillbad den i stället för Gud, så övergav han dem inte på grund av sin barmhärtighet.

Ändå övergav du dem inte i öknen, ty din barmhärtighet är stor.

Moln pelaren vek inte från dem om dagen utan ledde dem på deras väg.

Eldpelaren lyste för dem om natten på den väg de skulle gå.

20 Du gav dem din goda ande för att undervisa dem.

Du vägrade dem inte manna att äta, du gav dem vatten i deras törst.

21 I fyrtio år sörjde du för dem i öknen så att de inte saknade något.

Deras kläder slets inte ut, och deras fötter svullnade inte.

En skildring på några rader av fyrtio års vandring. Men det lever kvar och är det viktigaste. Man glömmer lite grann bort det svåra och jobbiga. Och kanske är det så att vi behöver se det positiva för att se att det finns möjligheter, att Gud är densamme idag som han var då och att han vill hjälpa på samma sätt idag, flera tusen år senare när vi

läser orden och tröstas av dem, precis som det var då när de såg tillbaka och uppmuntrades till det nya förbundet med Gud.

I Nehemjas nionde kapitel sägs följande om Gud, citerat direkt ur texten: höll sitt löfte, är trofast, hörde deras rop, ledde dem, talade med dem, gav dem rätta stadgar och riktiga lagar, gav befallningar bud och lag, gav bröd från himlen, förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, sen till vrede, rik på kärlek, trots allt övergav du dem inte, undervisade dem, gav dem manna och vatten, sörjde för dem, deras barn gjorde du talrika, hörde rop i nöd, hade tålmod med dem, övergav inte, nådig och barmhärtig Gud.

Varje ord och uttryck är värt att fundera över och ta till sig. Kan det betyda något för mig idag? Vem är Gud egentligen, vilken betydelse kan han ha i mitt liv. Om man vill sammanfatta kan man säga att det handlar om Närvaro, Omsorg och Tillit.

En närvaro som finns i livets olika situationer, också dem som inte är så positiva och roliga, en närvaro som säger: Jag omsluter dig på alla sidor och håller dig i min hand, men som inte tar bort oss från verkligheten utan låter oss vara människor, där det ibland blir rätt, ibland blir fel. Men också en närvaro som säger: Jag reser upp dig om du faller, jag slår inte den slagne men ger all kraft som behövs för att gå vidare. Konsekvenserna kan vi behöva ta, men vi behöver inte fastna i det som kan upplevas som ett misslyckande.

Guds omsorg visade sig för folket i öknen som en molnpelare om dagen och en eldpelare om natten. Idag kanske vi skulle ha talat om en jättestor TV-skärm där all information fanns. Men om man tänker sig att folket då var 600.000 män plus kvinnor och barn, så var det en ansevärd skara som skulle förstå när det var dags att vandra vidare genom öknen på väg till det nya landet. Då visade sig Gud som ledde dem genom ett molnpelare eller en eldpelare, så att alla såg och insåg att det var dags, och vart de skulle gå. För det hade kunnat gå snabbare än 40 år om de gjort som Gud hade sagt till dem, men trots deras olydnad, trots att de gick sin egen väg ibland, så ledde Gud dem, gav dem vatten och manna att laga bröd av, och såg till att de hade kläder och att deras fötter inte svullnade.

Idag har vi ytterligare ett nytt förbund, det som kom genom Jesus Kristus, som ger oss rätten att bli Guds barn och få del av allt det som

finns i Guds rika förråd, och där allt som skrevs om Gud i Nehemja blir tydligt genom Jesus, som i sitt liv visade på allt det som stod om Gud. Och som sedan gett det vidare till oss att försöka förverkliga på olika sätt.

Vi har fått bibelns ord som vår tids molnspelare och eldspelare, och den helige ande som den som ska undervisa oss och hjälpa oss förstå vad Gud vill. Men nog skulle det väl ibland vara skönt om man rent konkret skulle kunna få se Guds vägledning så konkret, så man bara följer och inte behöver tänka själv. Men Jesus säger: Sök först Guds rike och hans rättfärdighet så skall ni få allt det andra också. Sök.. ta reda på vem han är och hur han är, så skall ni få nya insikter.

Om vi skulle ta oss tid att sätta oss ner och fundera på vårt liv utifrån temat gudsrelationen, vad skulle vi se då? Skulle vi se hans omsorg som folket gjorde på Nehemjas tid, eller skulle vi mest se frågetecken: Gud var fanns du när det var svårt omkring mig? Eller skulle det bli en blandning av både det ena och det andra? För det är väl så livet är, att det är inte entydigt och enkelt. Men förhoppningsvis kan vi se Guds trofasthet och omsorg i vårt liv, som gjort att vi har en tillit till honom, som hjälper oss att vilja gå vidare med honom och utforska ännu mer vad han vill göra i vårt liv och det sammanhang vi finns i.

Vad betyder det för oss som församling att läsa orden om hans trofasthet under ökenvandringen, kan det bli till hjälp för oss? Kan vi lita på att molnspelaren och eldspelaren vill visa oss vägen framåt, att vi inte behöver vara rädda utan lita på att han som är församlingens herre också vill leda sin församling vidare, att han vill mätta oss med sitt goda och ge oss föda till vår inre människa, så att vi kan fungera på ett bra sätt. Vi har fått löftet om han vill undervisa oss genom sin heliga ande, och underförstått att han vill hjälpa oss och sörja för oss också när vi inte riktigt orkar, när vi behöver stöd.

AMEN